

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

15 OCTOBER 1934

No. 20

39e JAARGANG

De eenvoudigste verklaring, welke wij omtrent intelligentie kunnen geven is, dat het de bekwaamheid of macht is tot weten of begrijpen. Intelligentie, wanneer toegepast zonder gebruikmaking van de gave der reden, zal nimmer de poorten des hemels voor het menschdom openen.

EEN WONDERLIJKE TOESPRAAK

Een ondervinding van Jeremiah Stokes

Dat er een oppermacht van intelligentie rondom ons is, kan niemand naar waarheid verloochenen; dat ze zich dikwijls op wonderlijke wijze openbaart, kunnen duizenden getuigen.

In het najaar van 1898, eenige weken, nadat ik mijn zendingswerk begon in het land van mijn eerste zending in de Zuidelijke Staten, werd ik geroepen, om ouderling Ray Ashworth in Atlanta bij te staan. Bedeesdheid was immer een groot zwak van mij geweest en deze roeping, waaraan, zooals ik wist, straatvergaderingen verbonden waren, te zamen met mijn onervarenheid in openbaar spreken, vulde mijn hart met steeds toenemende angst.

Ouderling Ashworth was er een van dat vreesloos type, een onvermoeid, systematisch werker en een buitengewoon spreker.

Dadelijk kreeg hij vergunning om geregeld avondvergaderingen te houden op straat. We kozen een plek in de Marrietta-sstraat, waar veel publiek langs kwam. Mijn deel in de diensten beperkte zich tot een zwakke poging tot zingen, het opzenden van korte gebeden en enkele toespraken van slechts een paar minuten.

Op zekeren avond, nadat we geëindigd hadden, trad er een dominee naar voren en maakte bekend, dat hij daar iederen avond na ons present zou zijn, om, zooals hij zeide, de ware feiten aangaande Mormonisme naar voren te brengen.

Ik gevoelde meer dan ooit de gewichtigheid van mijn verantwoording en voelde de noodzakelijkheid van goddelijke hulp. Ik zette een dag terzijde voor vasten en bidden en schreef mijn vader en moeder om dit met mij te doen.

Onze vergaderingen gingen door en elken avond verscheen de dominee en sprak de menigte toe, wanneer wij klaar waren. Hij bleek een zeer geleerd man te zijn met een verbazenden voorraad schriftuurlijke aanhalingen te zijner beschikking. Ouderling Ashworth ging er niet op in, naar aanleiding van den raad, om met niemand te strij-

aan onzen dis-
Ouderling C.
legde hem het
vroeg hem raad.
middellijk naar
woonde onze
Op dien tijd was
gezelschap aan-
een half dozijn
menigte.

Een der laatst gepubliceerde ge-
tuigenissen van wijlen
President Ivins.

onze vergade-
genden dag zeide
tenson deze
tegenstelling met
niet te debat-
ik u, dominee
woorden en ik
wanneer u nede-
bent, u over
vieren en hij
zal worden uit-

De dominee
tig en was bijna
ven in de bedie-

»Het was in mijn jongelingschap
mijn gewoonte naar een afgelegen
plaats te gaan, om den Heere te
bidden om wijsheid, zoodat ik de
dingen, die ik in de Schriften las,
zou mogen verstaan. Bij een van
deze gelegenheden kwam, na het
lezen van het Boek van Mormon,
het door mij verlangde getuigenis
tot mij. Dat mijn Verlosser leefde
en Zijn Evangelie door middel van
Joseph Smith, den grooten profeet
dezer bedeeing, had hersteld, scheen
net zoo zeker voor mij als mijn eigen
bestaan. De ondervinding van 50
jaar heeft dit getuigenis bevestigd.
Ik heb nimmer een moment ge-
twijfeld, maar heb geduldig en ge-
lukkig gewacht op de voleindiging
van het werk des Heeren en Zijn
glorieuze komst om over het mensch-
dom te regeeren, waarvan ik zeker
ben, dat het spoedig op handen is.«

den. Hij schreef
tricts-president,
O. Christenson,
geval uit en
Hij kwam on-
de stad en
vergadering bij.
ons luisterend
gegroeid van
tot een flinke

Gedurende
ring den vol-
President Chris-
woorden: „In
den raad, om
teeren, adviseer
Woods te ant-
beloof u dat,
rig engebedsvol
hem zal zege-
door het volk
gelachen”.

was over de zes-
zijn geheele le-
ning geweest.

Ik was nog geen 21 en ouderling Ashworth was ongeveer een jaar ouder. Hij was toen ongeveer 18 maanden in het zendingsveld.

Bij de volgende vergadering verbaasde ouderling Ashworth den dominee en eveneens de menigte met een heel geschikt antwoord. Ten laatste lichtte hij het volk in, dat wij onze beginselen zouden verdedigen tegen de aanvallen van onzen tegenstander. Deze mededeeling bracht den dominee op het antwoord, dat hij zou bewijzen, dat onze godsdienst valsch was en aantoonen, dat wij grove bedriegers waren. Het was een vermakelijk oogenblik voor het volk. De menschen verwelkomden het debat. Van dien tijd af werd zeven avonden achtereen de menigte steeds grooter en mijn kameraad beantwoordde ieder argument, dat de dominee

aanvoerde tegen ons geloof, op meesterlijke wijze. Enkele keeren was het publiek met ons en dan weer met onzen tegenstander.

De dag voor mijn speciaal gebed kwam. Het bracht mij tot de overtuiging, dat ik de gezochte kracht en hulp zou ontvangen. Ik gevoelde, dat mijn gebed beantwoord zou worden. Met vernieuwd geloof ging ik voort met studeeren en vroeg den Heere om bijstand.

Enkele avonden daarna gaf dominee Woods de grootste redevoering van zijn geheele serie. Hij verkreeg de sympathie van de menigte. Instemming was op ieders gelaat te lezen. Het scheen allen aanwezig, dat onze zaak verloren was. We waren bedroefd, teneergeslagen.

Ouderling Ashworth aarzelde; ik was in de war.

„Gaaf u niet spreken?” vroeg ik.

„Nee, het volk is tegen ons. Hij heeft het publiek in zijn macht. Ik zou de zaak nog maar erger maken. Maar als u wilt spreken, ga uw gang.”

Ik voelde den drang om te spreken, maar kon me niets meer van hetgeen de dominee gezegd had, herinneren, noch kon ik er toe komen, een zekeren gedachtengang te volgen. Verwarring maakte zich van mij meester en toch had ik een brandend verlangen, om te spreken.

„Neem mijn hoed”, zeide ik. „Ik ga spreken”.

Toen ik het kleine kathedr voor me beklom, beefde iedere vezel van mijn lichaam en toch gevoelde ik me onbevreesd tegenover de zee van gezichten voor mij. Een zoete kalmte kwam over mijn ziel en ik begon moed te krijgen en een mate van intelligentie kwam over me, welke ik nimmer te voren had ondervonden. Een vriendelijke man drong door de menigte heen en gaf me een glas water. Terwijl ik dronk, verscheen er voor mijn geestesoog een rol, waarop ik een gedachte kon lezen, welke in het kort aangaf het argument, door dominee Woods naar voren gebracht. En toen, terwijl de rol langzaam draaide, zag ik mijn antwoord. De rol bleef voor mij zichtbaar. Met dit visioen voor me haalde ik aan, wat de dominee gezegd had en beantwoordde hem met hetgeen voor me te lezen stond. Op deze wonderlijke wijze las ik des dominees argumenten en mijn antwoorden in mijn toespraak, totdat ik klaar was. Tranen welden op in de oogen van velen rondom ons en toen ik naar beneden stapte, drong het volk op ons aan en overlaadde ons met woorden van lof. Een man nam mijn hand en zeide vol vuur: „God zegene je, jongen. Je hebt vanavond het Evangelie gepredikt”.

Tot mijn verbazing had ik een uur en tien minuten gesproken. Van dien avond af tot aan het einde van het debat, hetwelk ongeveer 44 avonden duurde, kreeg ik mijn beurt om gedurende onze diensten de grootste spreekbeurt te vervullen en dominee Woods te antwoorden.

De laatste keer, dat hij verscheen, verliet hij de menigte, nadat hij gesproken had en ik nog maar een paar woorden had gezegd en stak de straat over.

Sommigen haalden hem in, en dwongen hem terug te gaan, en hielden hem voor mij, totdat ik uitgesproken was. Hij werd beschaamd gemaakt en uitgelachen. De waarheid zegevierde. Ik ontving den goddelijken bijstand, waarnaar ik verlangde. Ik klopte en de deur werd voor mij, op wonderlijke wijze, geopend.

(Deseret News, 25 Augustus 1934.)

HOE MEN LEERT ONDERWIJZEN

(Vervolg van blz. 292)

HOOFDSTUK VIII

Les 12

Hoe het doel van een les te bereiken ; of de leswaardeering

Toepassing is een der meest belangrijke onderwerpen in het geheele godsdienstonderwijs, daar van de toepassing, welke wij als gevolg van de les kunnen teweegbrengen, de waarde van een les voor den leerling afhangt. Doch in geen veld van godsdienstonderwijs is er grooter meeningsverschil. De volgende vragen wijzen op de onzekerheid welke er bestaat betreffende dit onderwerp :

Wat is toepassing ?

Hoe wordt ze veroorzaakt ?

Ligt ze in de les opgesloten of is ze slechts een soort toevoeging aan de les ?

Wanneer is de toepassing het beste ?

Sluit ze immer werkzaamheid in ?

Toepassing gaat werkelijk tot de kern van alle onderwijs. Ze doet de vraag rijzen : „Waarom dient een zeker onderwerp aan de klas te worden voorgelegd ?” Of „In welk opzicht zijn de klasleden er beter door, wanneer ze de bijzondere feiten van een les hebben overwogen ?” In het kort, ze omvat de vraag : „Wat is de waarde van het doel-bereiken van de les ?”

Enkele leeraars beweren, dat het hun zaak is, inlichtingen te verstrekken — en daarna rust de verantwoordelijkheid op den leerling, om deze inlichtingen in zijn leven toe te passen. Deze houding is evenwel niet redelijk. Tot het proces van toepassing moet worden aangespoord. Een verstandig zwemleeraar geeft zijn leerling niet alleen de instructie, om in het water te springen, of leert hem alleen de beweging der verschillende slagen. Maar hij slaat de bewegingen van den leerling in het water gade, en beziet die in het licht der instructies, die hij hem gaf. Weest ervan verzekerd, dat de leerling de toepassing kan verwezenlijken — dat hij ze kan omzetten in een succesvolle uitvoering ervan — ; dat is

zelfs voor *waar* onderwijs noodzakelijker dan zich er alleen van te verzekeren, dat de leerling de theoretische toepassing begrijpt.

Het uiteindelijk doel na het onderwijs, inderdaad na het geheele leven, is zaligheid. Maar zaligheid wordt niet in een enkelen dag verkregen. Het is niet het gevolg van een enkele daad, noch komt ze voort uit bijzonder denken en streven. Zaligheid wordt verkregen als de eindsom van al hetgeen wij denken, zeggen, doen en zijn. Elke les, welke dus den leerling beter maakt in gedachten, woorden, daden of wezen, heeft in dit opzicht haar toepassing.

Ten opzichte van den leeraar sluit toepassing dus in, dat men zich ervan verzekert, dat de onderwezen waarheden werkelijk in het leven van den leerling worden opgenomen en het ten goede wenden! Iemand heeft gezegd, dat de toepassing slechts daar is, waar de leerling:

meer weet,
zich beter gevoelt,
edeler handelt,

als gevolg van het genoten onderwijs. Enkele onderwijsvormen kunnen dusdanig worden toegepast, dat de leerlingen de klas verlaten en de leeringen in daden omzetten. Dit soort is vooral van groote waarde met betrekking tot jonge kinderen. Doch er zijn vele andere methoden van toepassing, welke jaren op de uitwerking moeten wachten. Goede toepassing kan veroorzaken, dat de leerling zich beter gevoelt, hem de vreugde van meer weten geeft, terwijl hij echter de gelegenheid afwacht, het onderwezene in daden of gedrag te toonen.

Wij dienen in gedachten te houden, dat er drie onderscheidene onderwerp-soorten zijn, waaruit het lichaam van ons onderwijs-materiaal bestaat. Er zijn ten eerste die lessen, die bijna geheel en al verstandelijk zijn. Bij honderden worden er debatten gevoerd, welke niet tot daden, doch tot een zuiverder oordeel leiden.

Maanden en maanden bestudeeren de klassen onderwerpen met het doel, intellectueelen honger te bevredigen. B.v. zulke vragen als „Opvolging in het Presidentschap” en de „Aard der Godheid” — vragen, door geheel en al overtuigde Laterdaagsche Heiligen bestudeerd, niet om zichzelf nader tot de Kerk te brengen, of hen tot een of andere soort werkzaamheid aan te zetten, doch uitsluitend om hun eigen zielen met betrekking tot de waarheid te bevredigen. Met andere woorden, het schijnt, dat er een *toepassing* kan zijn op zuiver intellectueel gebied. Toepassing op toepassing wordt gemaakt, totdat een persoon een geloofsgebouw opricht, dat staat op de rots in weerwil van alle moeilijkheden.

Vragen en aanwijzingen.

1. In welk opzicht gaat toepassing tot de kern van onderwijs?
2. Bespreekt de drievoudige standaard voor het vaststellen van het „overdragen” van een les.
3. Geeft aan het onderscheid tusschen onmiddellijke en uitgestelde toepassing.
4. Bespreekt de mogelijkheid van uitgestelde toepassing.

VERSLAG DER GRONINGSCHER CONFERENTIE

gehouden 22 en 23 September 1934

Zaterdagavond 8 uur. De eerste vergadering der conferentie, onder leiding van districts-president C. J. Schaap, werd aangevangen met het zingen van lied no. 101: „De boodschap der zaligheid”, waarna Br. W. van Komen van Groningen, opende met gebed. Lied no. 6: „O, vast als een rotssteen” werd gezongen. Nadat Zr. J. C. Schaap als eerste spreekster was opgetreden, werd overgegaan tot het doopen van een bekeerlinge en 4 kinderen, waarna Ouderling J. W. Evertsen, districts-president van het Rotterdamsche district, sprak. Het Rotterdamsche koor zong als tusschenlied no. 8: „Uw dienst is zoet”. Na de bevestiging van vier der doopelingen werden de aanwezigen in 2 klassen ingedeeld, n.l. voor Priesterschap en Z.H.V. Na herzameling zong het Rotterdamsche koor tot slot lied no. 200: „Leid mij, pelgrim”, waarna Br. J. H. F. Luttmer van Groningen dankzegging uitsprak.

Zondagmorgen 10 uur. Het openingslied was lied no. 1: „De dag der bevrijding”. Ouderling H. Th. Sumsion ging voor in gebed. Het Rotterdamsche koor zong: „De stemme Gods wordt weer gehoord”, waarna Ouderling K. E. Knapp, Overziener van Z.S. en O.O.V. in de Zending, er den nadruk op legde, dat, willen wij den naam Heiligen der Laatste Dagen waardig zijn, wij actieve leden in de Kerk moeten zijn en op welke wijze we dit kunnen bereiken. Leden en leiders(sters) der J.V., J.M.O.O.V., Genealogische Vereeniging, Jeugdwerk kwamen daarna in afzonderlijke klassen te zamen. Na herzameling sprak Zr. T. C. Hartman de aanwezigen toe, die allen aanspoorde, de hun gegeven talenten niet te verbergen, doch tot ontwikkeling te laten komen en verklaart, waarom de O.O.V. hiervoor de geschikte plaats is. Het Rotterdamsche koor zong als slotlied: „Let the mountains shout for joy”. Br. P. van Komen, 1e raadgever der Groningsche gemeente, dankte.

Zondagmiddag 2 uur. Door alle aanwezigen werd gezongen lied no. 67: „Wij danken U, Heere”, waarna Br. J. Oenes van Groningen gebed opzond. Als avondmaalsvers zong het Groningsche

koor lied no. 34: „Avondmaalsgebed”. Het Avondmaal werd be- diend, en nog een kind tot lid der Kerk bevestigd. De autoriteiten van Kerk en zending werden ter ondersteuning der aanwezigen voorgesteld. Na een korte inleiding van President T. E. Lyon, werden als voorbeeld door 12 sprekers en spreeksters aan de 12 in het Gedenboek der Gen. Vereeniging voorkomende vereischten voldaan. Als tusschennummers hoorde men van het Groningsche koor: „De morgen daagt”, en van Ouderling C. J. Schaap een solo: „Open the gates of the temple”. Als slotlied zong het Groningsche koor lied no. 187: „De overwinning verzekerd”, waarna Br. D. Kramer van St. Jac. Parochie dankzegging uitsprak.

Zondagavond 6 uur. Lied no. 48: „De Geest Gods” was het openingslied; Br. A. Hekking, 1e raadgever der Rotterdamsche gemeente, bad, waarna het Rotterdamsche koor zong: „Red mij, o Heer”. Vervolgens hoorde men van Br. K. Woltjer, president der Groningsche gemeente, met als onderwerp „Waarheid en liefde”; van Zr. A. Oenes, presidente der Groningsche Z.H.V. over „Weldadigheid”, waarna een Rotterdamsch M.-Mannenkwartet „Des Herders Zondagslied” zong. Br. T. Drent, 2e raadgever der Groningsche gemeente, sprak over „Gezondheid” en Ouderling C. J. Schaap over „Priesterschap”, waarna President T. E. Lyon enkele profetieën aanhaalde van den profeet Joseph Smith en hun letterlijke vervulling niet lang daarna. Wij behoeven ons niet te schamen om te zeggen, dat Joseph Smith een waar profeet van God was. Tot slot zong het Rotterdamsche koor: „Heiland, geef een avondzegen”, waarna Zr. J. C. Schaap, dankzegging opzond.

Een woord van waardeering voor het Rotterdamsche koor, dat zich geen moeite heeft gespaard, om deze conferentie met hun gezang op te luisteren, is zeker op zijn plaats.

DE GELIJKENIS VAN DEN POLSSTOK

Door Johannes Siphema

Enkele weken geleden gaf een der broederen een prachtige rede in de Hollandsche vergadering, te Salt Lake City. Volgens mijn gevoelens zou niemand onwetend moeten zijn omtrent de schoone gelijkenis, die hij maakte en wensch ik deze op papier te zetten.

Een bekwaam atleet sprong met een polsstok over een betrekkelijk nauwe sloot. Met zelfbewustheid en zonder veel moeite maakte hij den sprong. Een eind verder kwam hij bij een andere sloot, die breeder was; met de zelfde bewustheid waagde hij den sprong, en met weinig moeite bereikte hij den anderen kant. Weer verder gaande kwam hij bij een nog bredere sloot. Hij plaatste den stok in het water en zonder diep nadenken maakte hij den derden sprong. Tot zijn groote verbazing sprong hij mis, en kwam enkele decimeters van den kant in de modder terecht. Met een

vuil pak kleeren krabbelde hij er uit, en vroeg zichzelf af hoe het mogelijk was dat hij den sprong niet kon maken, hoewel hij toch zeker dacht dat hij het wel kon doen. Spoedig bemerkte hij dat hij zijn berekening niet goed gemaakt had, en zijn polsstok te kort was om over de breede sloot te springen. Toen hij zijn fout ontdekte, was hij onmiddellijk bereid om deze te herstellen, en was van toen af aan voorzichtiger.

Gelijk de atleet waagt de waarheidszoeker vele sprongen in het leven. Een der eerste sprongen op godsdienstig gebied is het aannemen van het Evangelie. Zijn berekeningen zijn goed en met volle overtuiging aanvaardt hij de schoone waarheden van Gods heilig werk, met het vaste voornemen, de voetstappen van zijn Meester te volgen, hetgeen hij toont door zich te laten doopen door onderdompeling, door een bevoegd dienstknecht des Heeren. Een volgende sprong is, een drager van het Priesterschap te worden, en met ijver legt hij zich toe op zijn verplichtingen als diaken, leeraar, priester, ouderling en bekleedt met waardigheid de ambten die hem opgelegd worden. Sommigen falen reeds met de eerste twee sprongen, door het Evangelie twijfelend aan te nemen, of door de moeilijkheden en tegenspoeden, die zij ontmoeten in het dragen van hun ambten, niet te kunnen weerstaan.

Maar een derden sprong wensch ik aan te halen, en er zijn er velen die dezen verkeerd berekenen, alhoewel meestentijds met veel optimisme begonnen. En dat is het optrekken naar het Huis des Heeren (Micha 4 : 1-2). Als ze op de plaats van vergadering aangekomen zijn, staan er grijpende wolven om hun over te halen tot foutzoeken en tot ontevreden gevoelens, en aldus hun geloof op den proef te stellen. Achterklappers en oorblazers vertellen hun dat een bakje thee of koffie niet zoo erg is, en een sigaret op zijn tijd een aangename voldoening. Anderen vertellen hun, dat de Kerk rijk genoeg is, en hun paar tiende-centen niet noodig heeft. Weer anderen leggen valsche beschuldigingen af aangaande Kerkleiders. Natuurlijk is niemand onfeilbaar, en zal ook niemand de onfeilbaarheid van een van hen beweren, en indien er een mensch in volmaking leeft, zal hij zekerlijk van deze aarde weggenomen worden gelijk Henoeh of Elia. De hoofdzaak is, ervan overtuigd te zijn dat de Kerkleiders in oprechtheid het beste trachten te maken van hun verantwoordelijke roeping, door Gods Almacht op hun schouders geplaatst.

Een iegelijk moet voor zichzelf diep in zijn hart gevoelen dat het z.g. Mormonisme het onvervalschte Evangelie van Jezus Christus is, en te zorgen dat zijn getuigenis niet op zandgrond gebouwd is, maar rotsvast in het hart is geplant, en zijn berekeningen opgewassen zijn tegen alle kwade invloeden.

De mensch moet zorgen dat zijn polsstok lang genoeg is, om den sprong te wagen, anders kan hij leelijk in de modder terecht komen.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Het Eerste Presidentschap der Kerk

Op de halfjaarlijksche conferentie van de Kerk, gehouden te Salt Lake City, op 6 October 1934, werd President J. Reuben Clark ondersteund als Eerste Raadgever, en Apostel David O. McKay aangesteld als Tweede Raadgever in het Eerste Presidentschap.

De Raad der Twaalven

Alonzo A. Hinckley, thans president der Californische Zending, is als Apostel aangesteld en vult de vacature, ontstaan door de aanstelling van Broeder McKay.

De Eerste Raad der Zeventigers

Charles H. Hart, een der leden van den Eersten Raad der Zeventigers, overleed enkele dagen voor de conferentie. Rufus K. Hardy, die thans resideert over de Nieuw-Zeelandsche Zending, werd aangesteld, om de door het heengaan van Broeder Hart opengekomen plaats in te nemen in den Eersten Raad der Zeventigers.

Gemeente-bouwfonds

Gedurende de laatste jaren heeft er in verscheidene gemeenten van de Britsche zending groote interesse bestaan met betrekking tot het aanschaffen van eigen kerkgebouw en aanbiddingshuizen. De Kerkleden daar zijn tot de idee gekomen, dat zij hun gemeenten moeten vestigen als blijvende organisaties, waarop zij trotsch kunnen zijn en plannen maken voor toekomstigen groei. Het gevolg is geweest, dat in verschillende der gemeenten de leden gewillig hebben bijgedragen tot een gemeente-bouwfonds, wetende, dat wanneer zij een waar verlangen toonden, een eigen kerkgebouw te hebben, de Kerk-autoriteiten hen financieel in hun ondernemingen zouden steunen. De vlijt en vrijwillige gaven van de leden in een aantal gemeenten hebben tot gevolg gehad, dat verscheidene schoone kerken gedurende de laatste drie jaar zijn verzezen. Gedurende het laatste seizoen ondernamen de O.O.V.-groepen het oprichten van een bouwfonds in elke gemeente als een plan voor de O.O.V. Dit verwekte zeer veel enthousiasme en de leden der Kerk kwamen tot de idee van sparen, zoodat zij in staat zouden zijn, gedeeltelijk bij te dragen in de kosten van hun lang-verwachte kerkgebouw.

Vandaag is er in elke gemeente een daadwerkelijk, groeiend bouwfonds, ondersteund door de leden der gemeente.

„Maar zulk een plan kan in de Nederlandsche Zending nooit verwezenlijkt worden. Onze menschen zijn te arm en financiëel niet in staat, iets bij te dragen tot den aankoop van eigen kerkgebouwen”. Zulk een bewering was die van een der leden van deze Zending, toen hem werd verteld van het plan, dat in de Britsche Zending met zooveel succes wordt ten uitvoer gelegd.

„Wie zegt, dat het niet gaat”, vroeg een zendeling, die het gesprek had afgeluisterd. „Er is een gemeente in Holland — en nog wel een van de kleinste — die een bouwfonds heeft van bijna drie honderd gulden!”

Wist u dat? Ik moet toegeven, dat ik het niet wist, maar na onderzoek ben ik te weten gekomen, dat het waar is. Kunt u raden, welke gemeente het is? Niet? Wel, dan zal ik het u zeggen. De Gemeente Den Helder! Had u dat ooit kunnen denken? Maar het is waar. Het geld staat op de spaarbank en ik heb het spaarbankboekje gezien.

Er is een oud spreekwoord, dat zegt: „Waar een wil is, is een weg”. Wellicht hebben de menschen in den Helder dit spreekwoord geloofd, omdat zij een kerkgebouw van zichzelf wilden hebben, en daarom hebben ze den weg daartoe gevonden. Hun geloof voerde hen tot daadwerkelijken arbeid en op 21 October 1931 richtten zij hun bouwfonds op. Eens in de twee weken gaat een lid der gemeente, voor dit werk aangesteld, bij de leden aan huis en ze geven bijdrage tot het fonds door geld te gooien in een kleine spaarpot. De spaarpot wordt op de Spaarbank geopend, het geld eruit genomen en op de rekening van het bouwfonds bijgeschreven. Eenvoudig, niet waar? En waarschijnlijk slaan ze niet over ook. En wanneer zij ten laatste hun eigen kerkgebouw hebben, kunt u zich dan voorstellen, hoe trotsch ze daarop zullen zijn, wanneer ze weten, dat hun eigen spaargeld dit heeft helpen bouwen?

Lof en eer is men verschuldigd aan de moedige gemeente Den Helder! Het is inderdaad een „Helder” licht, dat den weg voor anderen verlicht, om tot het zoo verlangde doeleinde te geraken.

„Waar een wil is, is een weg”.

L.

VOOR JONGE OOGEN

De schoonheid van de Lelie

Op zekeren tijd woonde in een verwijderd land een boer, genaamd Ivan en zijn kleine neef Vasily woonde bij hem. Ivan was somber en onbeschaafd en rusteloos keken zijn oogen uit zijn verwarde haar en baard. Wat Vasily betreft, hij was een krachtig kind, maar ofschoon zijn oom lief genoeg voor hem was op zijne wijze, waschte hij hem nooit, kamde nimmer zijn haar, nog leerde hem iets.

De hut, waarin zij woonden was heel armelijk. De muren waren vol gaten, de meubels van de eenige kamer waren kapot en stoffig en de vloer was vuil. De kleine tuin was gevuld met steenen en onkruid. De bureu, die er bij dag voorbij kwamen keerden hun hoofden om. Maar, uit vrees voor Ivan, kwamen zij er nooit 's avonds langs.

Nu gebeurde het op Paaschmorgen, dat Ivan zich rusteloos voelend, vroeg opstond en voor de deur van zijn hut ging staan. De boomen botten uit en de lucht was vol van vogelengezang, de dauw lag glinsterend op het gras en een nabijzijnde beek stroomde springend en murmelend voorbij. De stralen van de rijzende zon, blinkend van de toppen der verwijderde heuvels, schenen de hut te streelen. En toen Ivan keek, zag hij een jongmensch vlug en opgewekt van de heuvels komen en hij droeg in zijn armen een bundel zuiver witte lelies.

De vreemdeling kwam nader, en bleef voor de hut staan. „Christus is opgestaan”, zei hij in zoete tonen, als vogelgefluit. „Hij is inderdaad opgestaan”, mompelde Ivan door zijn baard.

Toen nam de jonge man een lelie uit den bundel en gaf die aan Ivan, zeggende: „Houd ze blank”. En glimlachend ging hij verder.

Ivan staarde verbaasd naar de bloem in zijn hand. De goudgroene stengel scheen een zuivere witte kroon te dragen — als was het een doorschijnende beker, gevuld met licht! En toen de man staarde in het gouden hart, werd zijn ziel met eerbied vervuld. Toen keerde hij terug en ging zijn hut binnen, tot zichzelf zeggend: „Ik zal ze in het water zetten”. Hij wilde de lelie op het venster leggen, om iets te zoeken, waarin hij ze kon plaatsen. Maar hij durfde ze niet neerleggen, want het kozijn was met een dikke stoflaag bedekt.

Hij keerde zich tot de tafel, maar het blad was besmeerd met kruimels, beschimmeld brood en kaas, en allerlei ander vuil. Hij keek de kamer rond en hij kon geen enkele plek zien, waar hij de lelie kon plaatsen, zonder haar reine schoonheid te besmetten.

Hij riep kleinen Vasily en vroeg hem de bloem vast te houden. Hij zocht toen naar iets om ze in te zetten. Hij vond een leege flesch, die hij naar de beek bracht en met fonkelend water vulde. Deze plaatste hij op de tafel en zette de lelie er in. Toen hij nu naar de vuile handen van Vasily keek, dacht hij bij zich zelf „als ik uit de kamer ben, kan hij de bloem aanraken en besmetten.” Dus nam hij het kind mee en waschte het en kamde zijn blonde haren, en de kleine scheen te bloeien als de lelie zelf. En Ivan zag hem met verbazing aan, mompelend: „Zoo heb ik hem vroeger nooit gezien.”

Van dat uur af, kwam er een verandering bij Ivan. Hij zorgde nauwgezet voor den kleinen Vasily. Hij waschte zich en kamde

zijn eigen haar. Hij maakte zijn hut schoon en herstelde de muren en de meubels. Hij haalde het onkruid en de steenen uit den tuin. Hij zaaide bloemen en plantte groenten. En als de buren voorbij kwamen, keerden zij niet langer hun hoofd om, maar bleven staan, praatten met Ivan en gaven hem somtijds een kleedingstuk en wat speelgoed.

Wat de liele betreft, ze bloeide zeven dagen in alle frischheid en schoonheid, en straalde een heerlijken geur uit; maar op den achtsten dag, toen Ivan en Vasily wakker werden, was zij verdwenen. En ofschoon zij zochten in de hut en in den tuin, zij vonden haar niet.

Ivan en Vasily werkten van dag tot dag tusschen hunne bloemen en groenten en praatten met hun buren en waren gelukkig. Toen de lange winteravonden kwamen, las Ivan over de Leliën in het Veld, dat zij niet zaaïen noch maaiën en dat toch Salomon in al zijn heerlijkheid niet bekleed is geweest als één van haar. Hij las van den lieven Heer, die de leliën van het noodige voorziet en van de roos van Sharon en de Leliën van het dal.

Het werd weer Paschen en vroeg, heel vroeg in den morgen stonden Ivan en Vasily op, kleedden zich en stonden voor de hut. En toen de pracht van den nieuwen dag boven de verwijderde heuvels scheen, zie, daar kwam de jonge man blijde en vlug aan, en in zijn armen droeg hij roode rozen. Hij kwam nader en stilstaande voor de hut, zei hij vriendelijk: „Christus is opgestaan!”

„Hij is inderdaad opgestaan!” antwoordden Ivan en Vasily vroolijk.

„Hoe schoon is de Lelie”, zei de jonge man.

„Helaas!” antwoordde Ivan. „Ze is verdwenen en weten niet waar ze gebleven is...”

„Haar schoonheid leeft in uw hart”, zei de jonge man. „Die kan nimmer sterven.”

En hij nam van zijn arm een roode roos en gaf die aan Vasily, zeggende: „Houd ze frisch.”

Maar hij glimlachte liefdevol tegen Ivan en liep door.

* * *

Dit verhaal komt uit „Truth Messenger”, zoo heet „Waarheidsbode” in het Engelsch.

Waarom zou de jonge man geen bloem aan Ivan gegeven hebben dezen keer?

Vraagt dat eens aan moeder of vader.

OOM BEN.

DE WATERMOLEN

(Vrij naar het Engelsch)

De molenaar werkt heel den dag
Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.

Hij maalt het gele koren fijn,
 Zoolang de zware draaisteen gaat.
 De draaisteen draait door water dat
 Van hooge bergen nederstroomt.
 Weet je wat er gebeuren gaat
 Als molenaar zijn tijd verdroomt?
 Dan stroomt het kostbre water voort
 Voorbij het zware houten rad,
 En later heeft de moolnaar spijt
 Dat hij het werken eens vergat.
 Dan kan de man niet malen meer
 En moet met leege handen staan.
 De draaisteen kan niet draaien meer
 Door water da's voorbij gegaan.

Tijd is het kostbaar water, dat
 Het Wiel der Jeugd bewegen doet.
 Gij zijt de dappre molenaar
 Die heel wat werk verzetten moet.
 Gij zijt de wakkre molenaar
 Die malen moet het gouden graan,
 Wees dus paraat, droom niet te veel
 Maar steek de handen uit, pak aan!
 Nu is het tijd, het water stroomt,
 Nu kunt gij nog, benut den tijd!
 De gouden tijd, die veel te snel
 Ja veel te snel steeds henen glijdt.
 Maal koren nu, wees dapper nu
 En werk en bid en leer van mij,
 De molen kan niet malen meer
 Wanneer het water is voorbij.

Smarkule.

PRIESTERSCHAPSLESSEN

November 1934.

Eerste avond. Gebed, enz. Hoofdstuk VIII. Het Priesterschap.
Gemeente Toezicht, blz. 34-37.

Tweede avond. Gebed, enz. Twee toespraken over:

1. „Het beproeven van autoriteit.” *Wat Jezus Leerde*, hoofdstuk
 XX, blz. 78-80.

2. „Hoe kennis verkregen wordt.” *Redelijke Theologie*, hoofdstuk
 II, blz. 3-6.

Derde avond. Gebed, enz. Hoofdstuk IX, Gemeente Financiën,
Gemeente Toezicht, blz. 38-40.

Vierde avond. Gebed, enz. Huisbezoekrapport. Behandeling van
 het huisbezoek onderwerp voor December, hetwelk in *De Ster*
 van 15 November zal verschijnen.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR NOVEMBER 1934

AVONDMAALSVERS

(Leer en Verbonden, Afd. 18 : 23).

„Ziet, Jezus Christus is de naam, welke van den Vader gegeven is, en daar is geen andere naam gegeven, waardoor de mensch zalig kan worden”

2½ MINUUT TOESPRAAKJES

- 4 November : De Heiligen van Jackson graafschap verdreven.
De zendelingen steken de oceaan over.
Kerkgeschiedenis.
- 11 November : Amalickiah, die op zijn zwaard vertrouwdde.
De twee duizend jonge strijders.
Boek van Mormon.
- 18 November : Obadja, de profeet van Edom's lot.
Ezechiël, de profeet van Juda's ballingschap.
Oude Testament.
- 25 November : Waartoe dienen gezondheidswetten en openbare
gezondheidsmaatregelen ?
De groote behoefte aan wetten op verdoovende
middelen.
Evangelieboodschap.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Het vierde Artikel des Geloofs)

„Wij gelooven, dat de eerste beginselen en verordeningen van het Evangelie zijn : 1e. Geloof in den Heere Jezus Christus ; 2e. Bekeering ; 3e. Doop door onderdompeling tot vergeving der zonden ; 4e. Oplegging der handen voor de Gave des Heiligen Geestes”.

Gedurende de maand November wordt lied no. 174 : „Blij ontmoeten” ingestudeerd. Het doel van de zangstudie op Zondagmorgen is, om alle verzen van het uitgekozen lied uit het hoofd te leeren en de muziek grondig door te nemen, om zodoende kleine fouten, die steeds weer gemaakt worden, geheel te doen verdwijnen. Aan het einde der maand zal het dan onberispelijk uit het hoofd kunnen worden gezongen.

Dit dient u zeker belang in te boezemen medewerkers !
A. Hamer Reiser, Algemeen Secretaris van de Zondagsschoolorganisatie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen brengt het volgende verslag uit : Wij hebben in onze Zondagsschool-vereeniging een aantal ambtenaren- en leeraars (essen) van 29.295 en 307.096 leden, dus een totaal van 336.391. In de ringen van Zion hebben we 1.072 Zondagsscholen en in de

zendingen 932, dus een totaal van 2.104. De Yale-wijk in Salt Lake City heeft het grootst aantal ingeschrevenen van alle Zondagscholen in de Kerk, n.l. 1.353. De grootste Zondagsschool in de zendingen wordt gevonden in San Diego, Californië met een ledental van 475. De toename van het jaar bedraagt 1.760 mannelijke en 655 vrouwelijke leden, totaal dus 2.425.

Geeft dit u een begrip, welk een kolossaal werk wij ondernemen, medewerkers? Wij zijn slechts een eenheid in een reuze organisatie, en toch niet minder belangrijk, want het succes en zelfs het bestaan van de organisatie zelf hangt af van de eenheden, waaruit ze is samengesteld. Zooals een machine iedere radertand noodig heeft, zoo heeft de organisatie iedere eenheid noodig. Het welzijn van dit wondervolle werk rust dus op onze schouders, zooals het dit doet op die van duizenden van andere Zondagsscholen in de Kerk. „Het geheel is niet grooter dan de som der samenstellende getallen”, zegt de rekenkundige en dit is ook waar van de Zondagsschool-vereeniging. Doen wij ons deel in dit gedeelte van des Heeren werk? Onze daden zullen ons antwoord zijn! Moge het een weergalmend zijn...!

Kenneth E Knapp,
Overziener.

HUISBEZOEK-ONDERWERP VOOR NOVEMBER

(Voor de Broeders)

Priesterschap

President Joseph F. Smith geeft een wonderlijke verklaring van Priesterschap, n.l.: „Het is niets meer of minder dan de macht van God, aan den mensch overgedragen, waardoor de mensch op aarde kan handelen voor de zaligheid van de menschelijke familie . . . en rechtmatig handelen”.

Vóór de Kerk werd georganiseerd, kwamen Petrus, Jakobus en Johannes, die de sleutelen hielden van deze macht in de dagen, juist na de hemelvaart van Jezus, tot Joseph Smith en Oliver Cowdery en bevestigden op hen de sleutelen van het Melchizedeksche Priesterschap, waarbij zij het gezag ontvingen, in den naam des Heeren te handelen, zoowel als deze macht op anderen over te dragen. Iedere man in de Kerk, die deze macht op zich bevestigd heeft gekregen, is aangesteld als een dienstknecht van God, en wanneer hij als zoodanig handelt, zullen zijn handelingen in de hemelen zoowel als op de aarde erkend worden.

Joseph de Profeet sprak stoutmoedig betreffende deze goddelijke macht, welke op hem bevestigd was. „Waar begon het Koninkrijk van God”, vraagt hij. Hij beantwoordt de vraag met de bewering: „Waar geen Koninkrijk van God is, daar is geen zaligheid. Waaruit bestaat het Koninkrijk van God? Waar een profeet is, een priester,

of een rechtvaardig man, door wien God spreekt, daar is het Koninkrijk van God, en waar de godsspraak niet is, daar is het Koninkrijk van God niet".

Hieruit volgt dus, dat iemand, die dit gezag niet heeft ontvangen, geen geldige kerkverordeningen kan verrichten, of in Gods heiligen naam handelen.

ZENDINGSNIEUWS

Aangekomen

Ouderling H. Glenn Bingham van Weston, Idaho, is Donderdagmorgen 4 October aangekomen, om in de Nederlandsche Zending een zending te volbrengen. Hij is te Den Helder geplaatst, waar hij zijn zendingsarbeid zal aanvangen.

Verplaatsingen en benoemingen

Ouderling A. W. Miller, werkzaam te Almelo, is tot gemeentepresident daar ter plaatse aangesteld.

Ouderling R. V. Kooyman is overgeplaatst van Almelo naar Amsterdam. Ouderling N. W. Kooyman van Arnhem naar Almelo. Ouderling A. Sieverts Jr. van Apeldoorn naar Arnhem. Ouderling J. M. Landwaard van Utrecht naar Apeldoorn. Ouderling L. R. Ossmen van den Helder naar Utrecht.

Gehuwd

Zr. Betsie Hoebee en Marinus Eliza Kleyn, beiden van de Dordrechtsche gemeente, zijn op 4 October getrouwd. Wij wenschen het jonge paar veel geluk op hun verderen levensweg.

Overleden

VAN SETTEN. — Broeder Gerardus van Setten van de Amsterdamsche gemeente stierf op 22 September 1934 in het Binnengasthuis te Amsterdam. Hij werd 12 November 1871 te Amsterdam geboren en aldaar 11 Mei 1917 door Ouderling D. v. d. Berg gedoopt. De teraardebestelling vond plaats op 26 September j.l. Nadat om 11 uur v.m. in de kerkzaal aan de Weteringschans 101 een rouwdienst was gehouden, vond de begrafenis plaats op de Algemeene Begraafplaats te Amsterdam (Zuid).

INHOUD

Een wonderlijke toespraak	313	De Eerste Raad der Zeventigers	321
Hoe men leert onderwijzen	316	Gemeente-bouwfondsen	321
Verslag der Groningsche Conferentie	318	Voor jonge oogen	322
De gelijkenis van den polsstok	319	De Watermolen	324
Van de Redactie:		Priesterschapslessen	325
Het Eerste Presidentschap		Zondagsschoolwerk voor Nov.	326
der Kerk	321	Huisbezoekonderwerp v. Nov.	327
De Raad der Twaalven	321	Zendingsnieuws	328